

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Veritas X. Idem nulli humano Iudicio obnoxius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

Papæ Epistola ad Aurelium & alios qui Carthaginensi Cō-
cilio affuerant: ijs autem qui se grauatos aliquo Pontificis
iudicio exoptulauerint, (quod non nisi circa res purè hu-
manas, & extra res fidei potest accidere,) audiendus est
Iuo Carnot. Epist. 159. [Quoniam (inquit,) iudicia Roma-
næ Ecclesiæ à nemine foris retractari posse, eadem Roma-
na Ecclesia docente, didicimus: si qui aliquando se præ-
grauatos ipsius Ecclesiæ autoritate conqueruntur, hoc
eis consilium damus, vt non descendant in Ægyptum,
propter auxilium, sed ab ipsa, ad ipsam confugiant; &
inde expectent leuamen, vnde se conqueruntur accepisse
grauamen; quia quæ aliquando corripit, paterna seueri-
tate, eadem frequenter colligit materna pietate.]

V E R I T A S X.

*Romanus Pontifex nulli humano iudicio est obnoxius, sed
soli Deo debet innocentiam.*

IT A ferunt tituli illi, *Caput Ecclesiæ, Magister fidelium,
Pater Patrum.* Neque enim caput subiacere debet mem-
bris, vel discipulis Magister, aut Pater filijs. [Ecclesia Ro-
mana, (vt est apud S. Maximum ad Abbatem Thalassiu,)
quæ ab olim huc vsque, vtpotè senior cunctarum quæ sub
sole sunt Ecclesiarum, omnibus præest. hoc certè canoni-
cè tam à Concilijs & Apostolis, quàm ab horum summo
principatu consecuta, & in sortem adepta; nullis omninò
propter Pontificatus prouectionem scriptis, aut Synodica-
rum edictionibus chartarum subiecta, sicut etiam in his
omnes ex æquo ei secundùm ius Sacerdotale subiecti con-
sistunt.] Cadunt ista in Romanam Ecclesiam ratione
Pontificis, de quo illud fortissimè de more Ennodius in
Apologet. [Aliorum fortè hominum causas Deus voluerit
per homines terminare: Sedis istius præfulem, suo sine
questione referuauit arbitrio. Voluit B. Petri Apostoli,
suc-

successores, cœlo tantùm debere innocentiam, & subtilis-
simi discussoris indagini, inuiolatam exhibere conscien-
tiam.]

Insigniter in eandem sententiam disputat Adrianus I.
Epist. 7. ad Carolum Magnum. Fortissimè præterea & li-
berimè Stephanus Papa scribens ad Basiliū Imperatorem,
eumque increpans, quod Marinum prædecessorem suum
iudicare ausus esset; (habentur hæ literæ in calce octauæ
Synodi:) [Muta (inquit) fiant labia dolosa quæ loquun-
tur aduersus Deum iniquitatem, aut aduersus iustum.
Si è grege Dei, (quod opto,) ovis es, limites Principum
Apostolorum ne transilias. Dic age, quis te ita seduxit, vt
Oecumenicum Pontificem conuicijs & scommatis lace-
seres, sanctamque Ecclesiam Romanam maledictis lace-
reres, cui oportet, vt summa te cum veneratione subij-
cias? An non intelligis, hanc omnibus Ecclesijs præesse?
Quis te Pontificum iudicem constituit, quorum sacris in-
stitutis edoctus es, à quibus ad Deum pro te preces effun-
duntur? Tenes illud sacrum oraculum, *Nolite tangere
Christos meos, & in prophetis meis nolite malignari*? Hoc ge-
neratim de Sacerdotibus est dictum. Tu teipsum Deo
exæquas qui Angelos eius iudicare audes. Nam Prophe-
ta dicit, *labia Sacerdotis custodiunt scientiam, & legem ex
ore eius requirent. Angelus enim Domini exercituum est.* Quo-
modò iudicas eos qui vni Dei iudicio sunt subiecti, qui soli
potestatem acceperunt ligandi atque soluendi? Vide in-
quod te barathrum præcipitaris.] Pulchrè item Sarisbe-
riensis l. 8. polycrat. c. 23. [Quis præsumet summum iudi-
care Pontificem, cuius causa Dei solius reseruatur exami-
ni? Vtique quisquis hoc attentauerit, laborare quidem,
sed proficere nequaquam potest.]

Idem professæ sunt variæ Synodi, vt Synuessana sub
Marcellino, & Romana sub Syluestro, quarum illud fuit
quasi effatum, *prima sedes à nemine iudicatur*. Allegat ea
loca Bernaldus in Apologet. pro excommunicatione Gre-
gorij

gorij VII. *initio*; & præiuerat Nicolaus I. Epist. ad Michaelem. Idem contestatus est Sixtus Papa, calumniam passus quod consecratam stuprasset. Tametsi enim voluit rem discutere coram Valentiniano, & Clero, ac populo, tamen contestatus est, se ab omni humano iudicio esse exemptum, vt habent acta accusationis Sixti, quæ exhibet Baronius anno Christi 433. nu. 31. Idem fecit Leo III. coram Carolo Magno, vt scribit Monachus Sangallensis l. 1. vitæ Caroli c. 28. Plura in hanc rem adducunt Lindan. 4. Panopl. c. 86. Azor t. 1. l. 4. c. 7. q. 6. Valentia. 2. 2. d. 5. q. 11. par. 1. Bermondus Chouer ad titulum Concordatorum de publ. concub. V. *vel alterius præeminentia* à nu. 14. Bellarminus 2. de Pontif. c. 26. Optimè Antonius Augustinus ad canonem 52. aliàs 56. ex traditis Ingelramo ab Adriano Papa.

Et in hac parte, vt & in alijs plerisque, Pontificatus nouæ legis superat antiquum. Nam fortassis Pontifex Hebræus poterat iudicio humano subiacerè, quod monstrare videtur exemplum Abiatharis à Salomone damnati. Nisi si Salomon, quatenus Propheta, & specialiter à Deo delegatus, illud iudicium exercuit. Vel nisi indebitam iurisdictionem sibi assumpsit. Est enim res dubia, nec constat de iustitia facti. Videndus Comitulus lib. 1. respons. q. 93. à num. 21. Becanus Opusc. de primatu Eccles. c. 2. à num. 36. ad 43. qui etiam vniuersè de Aaronici Pontificis exemptione à Regio iudicio & potestate, latè disserit Opusc. de Pontifice veteris Testam. c. 8. q. 7. Quicquid tamen fuerit de Pontifice Iudæorum, constat Christianum Pontificem non modò à quouis laici cuiuscunque iudicio planè liberum esse, (quod pleniùs monstrant Molina tract. de Iust. d. 31. conclus. 4. & Suares l. 4. defens. fidei c. 4. 5. 6. & 7.) Sed etiam subduci iudicio cuiuscunque humano. Quin etiam Hincmarus Epistola 6. cap. 33. & 34. quoscunque Pontifices inferiores, secularis cuiusuis potestatis iudicio subducit, quanto magis supremum? Cum enim quidam

ex Imperiali edicto exularet, contundit illum Hincmarus allegato loco S. Leonis ad Anatolium Epist. 54. & Gelatij ad Anastasium, ac lege AA. Valentiniani Theodosij, & Arcadij de Episcopis, quibus asseritur, [aliam esse rerum secularium rationem, aliam diuinarum; & nunquam inueniri de Pontificibus nisi Ecclesiam iudicasse; Et non esse humanarum legum de talibus ferre sententiam, absque Ecclesie principaliter constitutis Pontificibus. Obsequi solere Principes Christianos decretis Ecclesie, non suam præponere potestatem: Episcopis caput subdere principem solitum, non de eorum capitibus iudicare.] Hæc si de quibusvis Episcopis valent quanto magis de Episcopo Episcoporum, quicquid fuerit de Aaronico summo Pontifice?

In contrarium tamen opponuntur quædam damnationes Pontificum; vt Marcellini in Concilio Sinuessano, Honorij in sexta Synodo, Eugenij Quarti in Concilio Basileensi & Gregorij XII. Ioannis XXIII. & Benedicti XIII. in Concilio Constantensi. Sed hæc omnia sunt parui momenti. Nam quod ad Marcellinum attinet, verior sententia est, totam narrationem de Marcellini crimine & damnatione, esse fabulosam; vt retractata priore sua sententia censuit Bellarminus in recognitione l. 4. de Pontif. c. 8. adducens SS. Augustinum ac Theodoretum. Subscripserunt alij apud Baronium anno 302. & 303. Verso id plenius in Opere de calumnia sektion 2. cap. de Idololatria. Si tamen placeat, narrationi de Marcellini iudicio vulgaræ, fidem præstare; dici poterit, vel Marcellinum damnatum esse à Concilio, præmissa per eum renunciatione Pontificatus, quod primò dixerat Bellarminus l. 2. de Concil. c. 19. reclamante tamen Baronio anno 304. Vel certè dicendum erit, Marcellinum non esse iudicialiter à Concilio damnatum: Sed ipsomet Marcellino, ad exemplum, & sui peccati expiationem, se ab officio quasi suspensum pronunciantem, Concilium tulisse sententiam declaratoriam criminis, & approbatiuam multæ ab ipsomet Marcellino sibi impostæ.

ra. Iam quod sexta Synodus damnarit Honorium, asse-
mentum est Græcanicum, malignè sextæ Synodo attex-
tum.

Nullius verò fuit momenti, quod Concilium Basileense
initio legitimum, postea autem digressis legatis Pontificijs,
ac præcipuis Episcopis, & in eorum locū subinductis Pres-
byteris iam Conciliabulum, attentavit aduersus Eugeniū,
tunc Florentiæ cum Græcis, & Latinis in Concilio Oecu-
menico sedentem, & ab Ecclesia vniuersa pro vero Ponti-
fice agnitum. At quod fecit Concilium Constantiense,
iudicans de tribus simul sedentibus Pontificibus, rectè ha-
buit. Omnes enim erant incerti Pontifices, & nullus eo-
rum credebatur legitimè electus; in quo euentu Ecclesia
potest sibi de certo & indubitato capite prospicere, vt tunc
factum est, depositis omnibus illis Pontificibus, & Marti-
no V. Canonicè successore. Nos autem tantum negauimus,
Pontificem moraliter certum & indubitatum, posse hu-
mano vlli iudicio inuitum subijci. Tametsi verò Pontifex
Romanus à nullo iudicari potest, nihil tamen vetat eum
demissè cum res ferret admoneri, vt benè notauit Bernal-
dus Epistola ad Adalbertum prolato loco S. Leonis qui al-
legat exemplum S. Petri, à B. Paulo admoniti in negotio
circumcisionis.

Quomodo verò saluis antedictis, Pontifex in foro Sacra-
mentali possit iudicari à Cōfessario, alterius loci est disqui-
rere. Consulendus Vasques 3. par. quæst. 93. art. 1. dub. 2.
num. 39, Suares l. 3. defens. fidei cap. 7. num. 11. Comito-
lus quæst. 101. Responsorum. Canus relect. de Pœnit. p. 5.
ad 4. Turrec. l. 1. summæ de Eccles. c. 98.